

ayın yorumu

İnsan, ille de insani

Körfez Krizi'nden bu yana geçen üç yılı aşkın süredir turizmimiz yakalandığı trafik kazasının hasarlarını onarabilme çabası içindedir. Tam kazanın etkisinden kurtulma yoluna girerken de, başka engellerle karşılaşmaktayız. Elbette ki maddî ve manevî yaralarımızı sarabilmek için birlikte bir çaba içerisindeyiz. Ancak son üç yılı aşkın süren bunalımlı dönemin öyle büyük kayıpları var ki, bilemiyorum bunları telafi edebilecek miyiz?

Turizmimizin son üç yıllık kayıp sürecinde bence en büyük kayıp, insan kaynağımızda olmuştur. "Turizmimizin balayı dönemi" olarak nitelendirilen senelerde yalnızca tesis kapasitesinin niceliksel ve niteliksel artışı ile gurur duymuyorduk. Turizm sektörü belirli bir cazibe odağı haline gelmiş, aile kökeni ve öğrenim seviyesi itibarıyla üst düzeyde gençlerin ilgi ve istikbal bekledikleri konum almıştı. Bu durum, turizmimizin yarınları için en sağlam ve akılcı göstergiydi.

Turizmimiz, üstün vasıflı gençlerimiz için maalesef, bir an parlayan o cazibe noktası olma özelliğini kaybetmiştir. Bir mesleği cazip kılan iki unsur vardır. Bunlardan birinci motivasyon duygusu sosyal itibar, ikincisi ise gelirdir (Galiba bunlar da günümüzde yer değiştirdi!). İçinde bulunduğumuz koşullarda sektörümüzde kaliteli adam arayışları giderek azalmaktadır. İşletmelerimiz düşük rantabiliteleri yüzünden neredeyse sineğin yağını çıkartacak durumda olduklarından, turizm personeline çok düşük ücretler ödemekte, onu da zamanında alan kendisini mesut ve bahtiyar hissetmektedir.

Bu arada Türkiye'de ellibini aşkın turizm öğrenimi gören öğrenci var. Bunlar ne olacak? Ne olacaklarını bilmiyorum ama, sezonluk geçici personel olarak "stajyer" adı altında bedava emek statüsünde iş bulacakları muhakkak!

Muhakkak olan birşey daha var. O da bahsettiğimiz "turizmin bal ayı döneminde" turizm sektörüne kayanların karşılaştığı büyük hayâl kırıklığı. Beş yıldızlı otellerin, boş yıldızlı beyinlere sahip sahipleri bunları çoktan gözden çıkardı. Bunların bir kısmı sektörden koptu. Bir kısmı da ülkemizdeki genel işsizlik nedeniyle sektörü terkedemiyorlar ama ellerinde bavulları bir ay bir tesiste, bir sezon öbür tesiste hayatlarına kahrediyorlar.

Kahrolan tabii yalnızca onlar değil. Olup biteni görebilenler de, çok güç koşullarda yılların bilgi ve tecrübesiyle yetişmiş kadrolar da yapılan soytarlıkları gördükçe, ellerinden uzılmekten başka birşey gelmiyor.

Hele bir de, TURBAN gibi bir MEKTEP yer ile yeksan olduktan sonra!..

DR. MEHMET
ÖZDEMİR